

VERLDENS HERRE.

AF

ADOLF MÜTZELBURG.

FORTSÆTTNING AF GREFVEN AF MONTECRISTO.

W 261
59

VERLDENS HERRE.

AF

ADOLF MÜTZELBURG.

FORTSÄTTNING AF GREFVEN AF MONTECRISTO AF A. DUMAS.

ÖFVERSÄTTNING.

FÖRRA DELEN.

---

*

STOCKHOLM,
HJALMAR LINNSTRÖMS FÖRLAG.

STOCKHOLM, P. A. NYMANS TRYCKERI, 1883.

INNEHÅLL.

1. Don Lotario.
2. Lord Hope.
3. Edmond Dantès, greve af Montecristo.
4. Mormonbruden.
5. Don Lotario reser till Berlin.
6. Albert Herrera.
7. Kabylerne.
8. Daharas grotta.
9. Judit.
10. Samum.
11. Morrel.
12. Valentine.
13. I Palais-royal.
14. Thérèse.
15. Mor och son.
16. Eldsvådan.
17. Rymmaren.
18. Besöket.
19. Femtio tusen franc.
20. Hopp och tvifvel.
21. Kondoren.
22. Amélie.
23. En söndag hos mormonerne.
24. Striden.
25. Frestelsen.
26. Ali ben Muhamed.
27. Muley.
28. En revolution i Masena.
29. Morrel eller Rablasy?
30. Sjelfmördarklubben.
31. Greve Beaumont.
32. Eugénie Danglars.
33. Receptionen.

34. Vexeln.
35. Återseendet.
36. En ungdomshistoria.
37. Thérèses berättelse.
38. Ratour.
39. Misstanken.
40. På Önskningsarnas berg.
41. Montecristo och mormonerne.
42. Montecristo och Wolfram.
43. Montecristo och abbé Laguidais.
44. Montecristo till Albert de Morcerf.
45. Grefve Roskovitsj.
46. Lord Hope i New-Orleans.
47. Villefort.
48. Resan.
49. Prefekt, minister och konung.
50. Ställningar och förhållanden.
51. Dårhuset.
52. Benedetto.
53. Det första slaget.
54. Misstanken.
55. Ett återseende.
56. Frieriet.
57. Paviljongen.
58. Bundsförvandterne.
59. Don Lotario lemnar Berlin.
60. Två lycklige.
61. Förföljelsen.
62. Albert de Morcerfs bref till grefven
63. Den rättvisa lönen.
64. Familjen Morrel.
65. Syskonen.
66. Verldens herre.
67. Grefvens testamente.
68. Slutet.

1.

Don Lotario.

— Ett dugtigt språng till, min präktiga Rosinante, och vi äro öfver! Sedan kan du flyga fram öfver slätten som en indians pil. Qvickt nu!

Och den unge ryttaren, som med venstra handen fattat hästens tyglar, gaf med den högra det stolta djuret ett upmuntrande slag på halsen.

Men det var ock ett vågstycke, och Rosinante tycktes draga sig för att sätta öfver den klyfta, som gapade framför henne. Hon reste sig för att taga språnget, men ryggade sedan tillbaka och stegrade sig.

— Hvad nu då? Vill du smaka sporrarna? ropade den unge ryttaren vredgadt och utan att betänka, att ett felsprång af hästen skulle störta dem begge i ett oundvikligt förderf, ty klyftan var mer än tretio fot djup. Ännu vet du icke, huru sporrarna smaka; du skall få känna det.

Och han pressade sina långa spanska sporrar djupt in i ljumskarna på hästen, som af smärta reste sig på bakbenen och gjorde ett vildt sidosprång, som om den velat kasta af ryttaren, men derefter tog ett väldigt språng framåt och satte öfver klyftan.

På andra sidan deraf stannade hästen darrande och frustade ängsligt, som hade den vetat, att den undgått en stor fara. Men ryttaren uppgaf ett gladt och klingande skratt.

— Nå, sade jag dig icke det, ditt enfaldiga kräk! utropade han, som om hästen förstätt honom. Ser du, nu äro vi öfver ändå, fast ditt ädla blod klibbar vid mina sporrar. Du måste vänja dig vid dylika språng, Rosinante, det hjälper inte. Den genaste vägen är den bästa, bure den ock öfver hundra dylika klyftor.

Den, som så talade, var en ståtlig ung man, knapt öfver tjugn år gammal, en äkta spanior från hjessen till fotabjellet och af lika rent blod som hans häst, hvilken icke egde något mer än namnet gemensamt med don Quijotes stelbenta Rosinante. Mörkbruna lockar böljade under panamahatten, hans ögon blixtrade mörka och eldiga öfver den böjda näsan, och de väldiga mustaschern kunde icke varit mera omsorgsfullt putsade, om don Lotario gjort en ridt genom Puerta del Sol i Madrid i stället